

Както изиграния на префа /въ Габрово или Чирпанъ/ се пука отъ ядъ и
 не става още по внимателенъ и още повече в л я з в а ... а наоколо
 му сбраните го подмятатъ... грезятъ ръце на него като на мангалъ...
 и кога излиза изъ кафенето/чака най-подиръ да излезе отъ всички.../
 те го подлиратъ да не падне, завалията... А кога си отиде дома,
 потъ рочи отъ него каточели е ходилъ на баня и стоялъ тамъ цяла
 нощъ, и тежко и горко на стопанката му, нищо неможе да му се угоди
 и децата му духтятъ да ги няма въ къщи...

Тъй, нямащи работа, отъ скука, двама комшии/средни/ се изправятъ пр
 дъ джкените си - една вий мотовилка, а средния мотай ръце като да
 развива нишка и подвикватъ си... и влиратъ се хората, безъ да съгле
 датъ че няма никаква нишка, и чакатъ цялъ купъ насъбрани/ наоколо.
 джкенките още отъ далечъ викатъ да спрхтъ/ и дигва се смяхъ...

Мъченичеството е печално. Гения е веселъ, озаренъ съ веселостъ. Мъч
 ничеството принижава, умъртвява - той дава животъ.

Човешката душа е харманъ. Мисълта вършей на него. Ако на харманя к
 трудътъ е принесълъ нещо, ще има какво / да де/ мисълта да вършей.
 Работи и принасяй, и гледай харманя да е по-голямъ, не сиромашки...
 да се вършей по на широко...

Душата на народа е пролетъ: хубаво гледайте какво сеете... лятото да
 възнагради трудътъ ви Душата на младия човекъ

Въ долината и по хълмовете нощта тъче своите съни мечти.
 Мълчи, отначало като първата цигудка въ оркестра.

Който люби е ясновидецъ - на време. После влада въ още по-голямъ мр
 Всякой самъ създава поемата на своя животъ: единъ въ проза, други
 въ поезия, единъ весела, други тъжна...

Като камила, нямъ и равнодушенъ.
 Като кога пуначъ се заплесне..., анегобия другаръ, незабелезано,
 му извади цигарата изъ цигарето... и той дърпа, като мисли че пуши
 и се чуди зацо тютюня е тъй безвкусенъ
 Смъртта живота са о откупува.

Не потъва въ морето океана на времето, това каехо е родено за
 вечността.

Глуността я куршумъ не хваща. Глуността е непобедима.
 Те, вие, не можаха да освободятъ родния край, но съ делата си те
 го спасиха отъ позоръ.

158 *Литература е поезия на шарането (позора?) да се е грижи да го
 дава да се дава; да се грижи - да обвнати когото му не
 дава - и така да го дава.*

